

Arrest

nr. 288 223 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2011 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dit beschermingsverzoek wordt definitief afgesloten met het arrest van 28 maart 2013 met nr. 100 066 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

1.2. Verzoekster dient nadien nog acht volgende verzoeken om internationale bescherming in, die telkens negatief worden afgesloten. Het meest recente verzoek om internationale bescherming dateert van 16

april 2016. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dit verzoek onontvankelijk bij beslissing van 31 mei 2018. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indient, wordt door de Raad verworpen bij arrest van 21 november 2018 met nr. 212 615.

1.3. Op 3 juli 2018 dient verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 8 augustus 2019 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op dezelfde datum beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissingen indient, wordt door de Raad verworpen bij arrest van 16 januari 2020 met nr. 231 285.

1.4. Op 7 juli 2020 dient verzoekster een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 november 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat ook deze aanvraag onontvankelijk is. Ook beslist hij, andermaal, tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2020 werd ingediend door :

[A.,Z.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

Ook gekend als geboren op [...]

Ook gekend als geboren op [...]

Wettelijk vertegenwoordiger van:

[A.,G.M.] [R.R. ...]

Geboren op [xx.xx.2021]

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.04.2013 met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2014 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar vierde asielaanvraag werd afgesloten op 17.02.2014 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2014 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Weerom gaf betrokkene geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar zesde asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing beroep verworpen door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar zevende asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar achtste asielaanvraag werd afgesloten op 08.12.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar negende asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste, één dag voor de tweede, vijf maanden voor de derde, iets meer dan één maand voor de vierde, anderhalve maand voor de vijfde, bijna vier maanden voor de zesde, iets meer dan vijf maanden voor de zevende, iets minder dan zes maanden voor achtste en zeven maanden voor de negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De bewering van betrokkene dat haar asielprocedure momenteel nog lopende zou zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder eindbeslissing, is dan foutief. Haar laatste asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2018 met een beslissing beroep verworpen door de RVV.

Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid waardoor zij momenteel niet adequaat zou kunnen functioneren. Ze wijst er tevens op dat zij wegens haar gezondheidstoestand geen kinderen zou kunnen hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene een medisch attest dd. 01.04.2015 en dd. 04.05.2020 voor. We merken allereerst op dat beide attesten reeds dateerd zijn en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene heeft nagelaten haar aanvraag te actualiseren met recente stukken, niettegenstaande zij in haar aanvraag duidelijk aangeeft dat zij in de loop van de procedure verdere bewijzen zou bezorgen. Evenmin blijkt uit deze stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Volledigheidshalve merken we nog op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin betrokkene haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Wat betreft haar bewering dat zij geen kinderen kan krijgen, deze bewering is volledig achterhaald door de geboorte van haar zoon op 18.11.2021. Deze ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar asielrelaas (haar problemen met haar halfbroer [I.], het verdachte overlijden van haar zus en vader, haar gedwongen uithuwelijking op 13-jarige leeftijd, de vervalsing van haar geboorteakte door haar vader om haar uit te huwelijken en haar relatie met een niet-Tsjetsjeen die niet aanvaardbaar is binnen de Tsjetsjeense tradities) en zou hiervan de nodige bewijzen voorleggen. Ter staving hiervan legt zij haar Russische geboorteakte met als geboortedatum 1988, met apostille maar zonder beëdigde vertaling, een Russische studentenkaart met als geboortedatum 1988 (niet gelegaliseerd), een Russisch attest (niet gelegaliseerd noch beëdigd vertaald) dat zou gaan over haar tewerkstelling met als geboortedatum 1988, de overlijdensakte van haar zus, twee korte brieven van haar moeder en haar echtscheidingsakte dd. 17.04.2017. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel nieuwe element toevoegt aan de elementen die zij reeds haar verschillende asielprocedures naar voor bracht. Ook de bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden reeds voorgelegd bij haar asielprocedures. Deze elementen werden niet weerhouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo merkt het CGVS op dat, wat haar geboorteakte betreft, het om een duplicaat gaat, uitgereikt in 1998 waardoor het niet aannemelijk is dat zij dit bewuste stuk, indien het authentiek zou zijn, niet eerder zou hebben voorgelegd (CGVS dd. 31.05.2018, p. 5). De voorgelegde studentenkaart strookt niet met haar eerdere verklaringen inzake haar studies, afgelegd bij het CGVS en hetzelfde werd opgemerkt voor haar attest van tewerkstelling (CGVS dd. 31.05.2018, p.5) De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Haar negende asielprocedure werd negatief afgesloten op 01.06.2018 door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.11.2018. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de herhaaldelijke afwijzingen van haar asielaanvragen, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. De voorgelegde brief aan het Russische consulaat met de vraag om haar geboortedatum aan te passen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer bijzonder risicovol is omdat haar halfbroer [I.] en/of andere familieleden haar kunnen vervolgen wegens slechte faam voor de familie. Ze verklaart dat haar halfbroer, de heer [N.I.], die in haar land van herkomst bij de politie werkt, haar wil doden omwille van haar relatie met de heer [...], een katholieke Koerd. Ten bewijze hiervan legt ze werkbewijzen voor van de heer [N.I.], die werkzaam zou zijn bij de politie en hierdoor vrij spel zou hebben. Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 07.05.2015 van het CGVS inzake haar asielaanvraag ingediend op 10.04.2015 waarin betrokkene voor het eerst melding maakt van haar halfbroer [I.]: "(...) het hoegenaamd niet aannemelijk is, indien dit werkelijk deel uitmaakte van uw vluchtmotief en terugkeervrees, u hier naar aanleiding van uw vijf vorige beroepen op internationale bescherming, geen enkele melding van hebt gemaakt. (...) Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag melding maakt van het feit dat u twee broers hebt, namelijk [A.] en [Z.], en één van deze broers sinds 2004 spoorloos verdween, doch in het kader van uw vorige asielaanvragen nooit melding hebt gemaakt van een halfbroer [I.], die nadat uw vader uw moeder verliet nochtans 'de leiding' overnam over jullie gezin en bij wie jullie dus inwoonden." Wat haar vrees voor haar broer betreft, stelt het CGVS dat moet worden beklemtoond dat haar vorige verzoek werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven bovendien bevestigd werden door de RVV (CGVS dd. 31.05.2018, p.6). Het CGVS concludeert dat het louter afleggen van verklaringen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid (CGVS dd.31.05.2018, p.6). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor arrestatie, voor aanvallen omwille van politieke en familiale problemen en voor eremoord indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en aanvallen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar negen asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar verschillende algemene rapporten en verslagen, met name: EASO Country of Origin Report – Chechnya, 'Honor killings of women in the north caucasus' van Borgen Project, een artikel van Honour Based Violence awareness network, een artikel 'Killed by gossip – honor killings of women in the North Caucasus' van Yu.A.Antonaova. Echter, De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter voorleggen van algemene rapporten en artikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijke risico aan te tonen en volstaat niet om de herhaalde conclusies van het CGVS te weerleggen.

We wijzen er verder op dat het CGVS tot negenmaal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Tsjetsjenië. In elk van deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar haar vluchtrelaas en naar de invloed van de algemene situatie in Tsjetsjenië op de situatie van verzoekster. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal tot negen maal toe heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Tsjetsjenië, maakt een weerlegging uit van haar bewering dat zij omwille van politieke en familiale problemen niet zou kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te

brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op haar relatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling en het feit dat zij samen een kind hebben. Echter, we merken allereerst op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op deze vermeende relatie bij huidige aanvraag 9bis. Het administratief dossier bevat slechts één foto ter staving van deze relatie (foto die zij voorlegde bij het CGVS in het kader van haar asielaanvraag). Verder stellen we vast dat betrokkene er niet in slaagt de correcte persoonsgegevens van haar partner te verschaffen. In huidig verzoekschrift 9bis spreekt zij over een zekere [...], geboren op [...] en in haar verzoekschrift bij de RvV (tegen de aanvankelijke beslissing 9bis dd. 27.10.2021 die echter ingetrokken werd op 16.02.2022) spreekt zij echter over dhr. [...], geboren op [...]. Uit het administratief dossier van deze man (dossier [...]) blijkt niet dat er sprake is van een levenspartner, evenmin blijkt uit zijn rijksregister dat hij ooit heeft samengewoond met betrokkene. Wat haar zoon betreft, zijn geboorteakte vermeldt enkel de moederlijke afstamming en geen vaderlijke. De verwantschap tussen haar zoon en zijn beweerde vader is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Ook de bewering van betrokkene dat dhr. K.E. zijn kind alsnog zou wensen te erkennen, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Volledigheidshalve merken we tevens op dat dhr. [...] volgens zijn afgelegde verklaringen bij het CGVS geen christen is maar wel degelijk een moslim (alevitische moslim). Dus ook deze bewering van betrokkene over haar vermeende partner blijkt niet te stroken met de waarheid. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op deze beweerde relatie beroepen als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RvV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RvV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen werk en geen woning heeft in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven, dat zij minder en minder banden zou hebben met Rusland en dat zij geen familie heeft die haar effectief zou kunnen helpen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene tijdens haar verschillende asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waarmee zij nog regelmatig contact zou hebben, volgens haar eigen verklaringen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratie-fonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens-genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen woning en geen werk zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We

merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene alle wetten eerbiedigt en tevens respect heeft voor alle wetten van de Belgische staat, dat ze nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en absoluut geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011, al meer dan negen jaar, in België zou verblijven, dat zij zich vanaf haar aankomst zo goed mogelijk zou hebben trachten aan te passen, dat er sprake zou zijn van een zeer goede en snelle integratie, dat zij kennis zou hebben van het Nederlands, dat zij hier sociale contacten opgebouwd zou hebben, dat zij een attest voorlegt inzake gevolgde lessen Nederlands evenals zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam	[A.,Z.]
geboortedatum	[...]
geboorteplaats	[...]
nationaliteit	Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

Betrokkene dient vergezeld te worden door
[A.G.M.], geboren op [xx.xx.2021], nationaliteit Russische Federatie

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1* van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Het hoger belang van haar kind wordt niet geschaad daar de vaderlijke afstemming niet gekend is en daar het kind niet gescheiden wordt van zijn enige zorgfiguur, zijn moeder. Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: Betrokkene beroept zich met op medische elementen en legt bij haar aanvraag 9bis ook geen medische stukken voor. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat er sprake zou zijn van medische problemen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"1. Het voornaamste argument in de bestreden beslissing om de ingeroepen "buitengewone omstandigheden" als dusdanig te diskwalificeren, is een voortdurende verwijzing naar het feit dat de voorgaande asielaanvragen door het CGVS en uw Raad werden afgewezen.

Bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd echter niet onderzocht of artikelen 3 en 8 EVRM geschonden zouden worden.

Immers, zelfs indien een asielaanvraag door het CGVS en uw Raad wordt afgewezen, moet verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nagaan of dit een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt (RvV 1 april 2016, nr. 165.052; RvV 4 juni 2014, nr. 125.200).

Het analyse op basis van het artikel 8 van het EVRM dient tevens te worden uitgevoerd.

Het was ook aan verwerende partij om concreet te antwoorden op de ingeroepen buitengewone omstandigheden, gegrond op artikel 3 EVRM, waarbij aangevoerd werd dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong, gelet op haar specifiek profiel (RvV 23 maart 2018, nr. 201.620). In het verzoek tot verblijfsmachtiging werd duidelijk gesteld dat verzoekster als kindbruid op 13-jarige leeftijd werd uitgehuwelijkt, dat zij in twee abusieve huwelijken heeft vastgezet, nu gescheiden is, een relatie was begonnen met [E.K.], een Koerd die recentelijk als vluchteling werd erkend en dat dit voor ernstige problemen, meer bepaald slagen en moord, heeft gezorgd met haar mannelijke familieleden, in het bijzonder haar halfbroer [I.N.]. Het gaat dan ook om een eremoord.

Deze laatstgenoemde werkt bij de politie en heeft daarom vrij spel (bewijs van zijn tewerkstelling zit in het administratief dossier).

De situatie van verzoekster wordt nog moeilijker wegens de tweede relatie van verzoekster met de heer [V.E.], de echte vader van het kind van verzoekster.

Verzoekster loopt bijgevolg een reëel risico het slachtoffer te worden van een eremoord in haar land van herkomst. Immers, zo stelt het "EASO Country of Origin Information Report - Chechnya" over eremoorden in Tsjetsjenië:

"Acts of violence usually murder, committed by male family members against female family members, who are held to have brought dishonour upon the family. A woman can be targeted by (individuals within) her family for a variety of reasons, including: refusing to enter into an arranged marriage, being the victim of a sexual assault, seeking a divorce - even from an abusive husband - or (allegedly) committing adultery. The mere perception that a woman has behaved in a way that 'dishonors' her family is sufficient to trigger an attack on her life. " (p. 13)

[...]

"The ANNA Centre in Moscow, whose primary task is to report violence against women, mentions in its report several situations that may lead to honour killing. The report mentions that refusal to marry someone selected by the family (arranged marriage) can lead to honour killing and that also divorce, if initiated by the woman, can lead to honour killing. " (p.15)

[...]

"The article states that extrajudicial executions of women and girls suspected of immoral behaviour and extra-marital relationships have long been regarded as an acceptable form of punishment in Chechnya. According to the article, through the honour killing of a woman who is caught behaving immorally, the family rids themselves of the shame. In such cases, no funeral is organised and the explanation given for the woman's disappearance is often that she has gone to visit distant relatives. " (p. 16)

Andere literatuur handelt ook over de eremoorden in Tsjetsjenië.

Zo wordt geschreven in "HONOR KILLINGS OF WOMEN IN THE NORTH CAUCASUS - The Borgen project":

"Honor Killings of women in the North Caucasus are spreading at an alarming rate. As of May 2020, the UN Human Rights Committee reports that relatives and intimate partners conducted a total of 1.447 femicide crimes. "

[...]

"In cultures of regions of the North Caucasus, a woman's honor has strong connections with that of her entire clan due to her duty of passing on values to the clan's children. Male members of the family control a woman's entire existence, and therefore, many believe it is in their right to commit the murders. "

[...]

"The North Caucasus rarely implements punishments for these murders and the rare sentences that it executes are significantly less harsh than those of crimes that are equally serious. Women of this region lack access to justice because of their unequal status in society and courts often mitigate the murders as crimes committed as a result of provocation by the victim and emotional distress from the perpetrator. " In het artikel "Chechnya's government openly approving of families that kill female relatives for honour" wordt gesteld:

"Chechnya's government is openly approving of families that kill female relatives who violate their sense of honor. as this Russian republic embraces a fundamentalist interpretation of Islam after decades of religious suppression under Soviet rule. "

[...]

"Though observers agree that honor killings are on the rise in Chechnya, the issue remains largely taboo among locals —making official statistics hard to come by. "

[...]

"You hear about these cases almost every day." said a local human rights defender, who asked that her name not be used out of fear for her safety. "It is hard for me to investigate this topic, yet I worked on it with [human rights activist] Natasha [Estemirova] for a while. But, I can't anymore. I am too scared now. I've almost given up, really. "

En tot slot stelt het rapport "KILLED BY GOSSIP - "Honor killings" of women in the North Caucasus":

"Around 80% of respondents, including those who named the factor of tradition, adat and religion, connect "honor killings" of women with a moral transgression, i.e. the violation of norms and rules of behavior within the family and society, which are prescribed by the community.

The case studies show that the main grounds for committing these murders are gossip, rumors, or mere suspicions of a woman committing an "improper" act without any facts to prove it. People have a "strong belief in the fairness of such murders, which often happen due to a simple suspicion of adultery, on the basis of rumors about the depravity of a wife or close female relative. " An unfounded claim is sufficient for committing murder. The truth of the suspicion is not important; the man's honor is already affected by what society may think. Even if the perpetrator only subjectively believes that the woman has committed a "crime, " this is enough for him to imagine that it has taken place." (p. 15)

[...]

It is widely believed that if shame lies on the family - real or even imagined (not proven by anyone or anything), then it will negatively affect the lives of all the other relatives and future generations: women and men will not marry, men will not be able to find work, etc. On the one hand, people believe that if a murder has been committed, the shame can be washed away by getting rid of the girl, thus severing the connection with her and her "guilt" (p. 16)

[...]

"A woman suspected of "indecent" behavior is regarded as a shame to the family, clan, community and even the entire people. This is why a woman's personal life, her behavior, and the preservation of traditions connected to these behaviors are so important for every inhabitant of the region. The behavior of even one woman, they believe, creates a precedent for the breakdown of the traditional nature of society, its customs and values. By controlling the sexuality and reproductive function of women, respondents claim that these killings act as a boon for preserving cultural and ethnic purity." (p. 16)

[...]

This study has shown that the problem of "honor killings" is highly relevant for the republics of the North Caucasus. This topic is extremely taboo and closed for general discussion. At the same time, everyone—both respondents and experts—knows about it, and understands that it concerns a crime: murder. Many find discussion of this topic not only undesirable, but also dangerous." (p. 24)

[...]

"Around 80% of respondents, including those who named the factor of tradition, adat and religion, connect honor killings of women with a moral transgression. I.e. the violation of norms and rules of behavior within the family and society, which are prescribed by the community. A woman suspected of "indecent" behavior is regarded as a disgrace to the family, clan, community and even an entire people.

In most cases, the decision to kill is taken by the male family members. A woman's death sentence is delivered via a collective decision of the men, who consider themselves insulted by the woman's either

real or imagined behavior. Making the "incident" known, i.e. the "act" of the woman, and the subsequent punishment of the "culprit," fulfills a clearly determined social task: to influence the behavior of other women." (p. 25)

Samengevat komt dit neer op het volgende:

Een Tsjetsjeense vrouw die een "lossere (seksuele) moraal" heeft of "zich niet bevindt in het prototype kerngezin, i.e. getrouwd met een man en kinderen", brengt haar familie ten "schande". Dit zou dan haar moord rechtvaardigen om zo de "schande" weg te wassen. Daarenboven worden deze moorden voornamelijk gepleegd door haar mannelijke familieleden en is er zo goed als geen bescherming hiertegen, zeker niet als het mannelijk familielid bij de overheid werkt.

Het profiel van verzoekster past perfect in dit plaatje. Zij is gescheiden en heeft een buitenechtelijke relatie gehad met een niet - Tsjetsjeen, meer bepaald een Koerd, waarvan haar familie kennis heeft. Des te meer is de huidige situatie met geboorte van het kind.

Tot slot heeft verzoekster bij haar verzoek tot verblijfsmachtiging het bewijs geleverd dat haar halfbroer bij de politie werkt. Het is diezelfde halfbroer die drijfveer is achter haar eremoord, waarmee hij wegkomt omdat hij bij de politie werkt.

Uit het verzoek tot verblijfsmachtiging was het dus meer dan duidelijk af te leiden dat er "aanslag op haar persoonlijke integriteit" zou worden gepleegd bij terugkeer.

Door zich louter te baseren op het argument dat de asielaanvragen van verzoekster verworpen waren, zonder te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden in hoofde van verzoekster geen "buitengewone omstandigheden" waren, werd een beslissing genomen die steunt op feitelijk incorrecte, niet - deugdelijke, noch afdoende motieven.

Temeer omdat verwerende partij een potentiële schending van artikel 3 EVRM niet heeft onderzocht, ondanks internationale documentatie die op verzoekster toepasselijk zijn, heeft verwerende partij uiterst onzorgvuldig gehandeld, met een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg.

De verwerende partij was op de hoogte gebracht over het kind, maar de info over de vader van het kind was niet volledig correct.

De vorige beslissing van de verwerende partij van 19 november 2021 werd om deze redenen ingetrokken en de huidige bestreden beslissing werd op 8 november 2022 opnieuw genomen.

Immers, het kind werd geboren op [xx.xx.2021] en de beslissing werd genomen op 19.11.2021, doch ter kennis gegeven op 09.12.2021.

Verzoekster was bijgevolg nog herstellende van de bevalling en was niet in de mogelijkheid om verwerende partij van dit "nieuwe pertinente element" vroeger op de hoogte te brengen.

Bij terugkeer naar haar familie zal verzoekster uiteraard het kind dienen mee te nemen, waardoor de Duitse vader alle contact kan verliezen met het kind.

Dit omdat het kind het "ultieme bewijs" is dat verzoekster "buitenechtelijke seksuele relaties" heeft gehad. Deze "schandvlek" zal door de familie, in het bijzonder haar halfbroer, "uitgewist" moeten worden, wat resulteert in de dood van moeder en kind.

2.

Verzoekster heeft bij haar verzoek van 03.07.2020 een attest van therapie van 04.05.2020 (zie stuk 5 in bijlage) bij een psycholoog ingediend, ter staving van haar psychische problemen, die in aanmerking genomen hadden moeten worden bij de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Dat attest meldt het volgende:

"Mme [...] représente des symptômes du trouble de stress post traumatique (DMS F43.01). Le facteur traumatisant date d'il y a à peu près 20 ans ce qui diminue la probabilité de bon pronostic de traitement psychothérapeutique. L'adaptation au mode de vie normale est très ralentie, avec des grandes difficultés psychologiques.

La consultation chez un psychiatre est conseillée."

Verwerende partij baseert zich dus enkel op een voorgaand ingediend medisch attest, wat reeds in het administratief dossier van verzoekster zat, en het nieuwste attest van therapie werd buiten beschouwing gelaten.

De enige manier waarop het laatste attest gelezen kan worden volgens het verzoekschrift is als een verlengde en actualisatie van het attest van 2015.

Verwerende partij heeft ook nagelaten te motiveren waarom het nieuwste attest niet aanmerking kon worden genomen. Dit terwijl het attest duidelijk stelt dat verzoekster lijdt aan psychologische problemen, waarvan de oorsprong te vinden is in haar jeugd.

Immers, verzoekster heeft bij het verzoek tot verblijfsmachtiging documenten ingediend waaruit blijkt dat zij in 1988 geboren was en niet in 1980. Het attest van de psychiater stelt dat de oorsprong van de psychische problemen begon zo'n 20 jaar geleden. Dat was dus rond 2020. Op dat moment was verzoekster 12 à 13 jaar oud, daar zij in 1988 geboren is.

Dit strookt duidelijk met verzoeksters verklaring dat zij als kindbruid werd uitgehuwelijkt, dat zij vast heeft gezeten in twee abusieve huwelijken en haar huidige situatie haar enorme mentale stress bezorgt. Gezien

"normale therapie" haar niet meer kan helpen, dient zij dus een nog "intensievere en hogere behandeling" te krijgen van een psychiater.

Door dit pertinente overtuigingsstuk (dat als verlengde en actualisatie dient gezien te worden van het voorgaande attest) niet in overweging te nemen, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld en haar beslissing gebaseerd op ondeugdelijke en foute motieven. Zeker omdat dit attest duidelijk aantoonde dat verzoekster niet gelogen heeft over haar uithuwelijking als kindbruid en de andere bewijsmiddelen die werden ingediend kracht bijzet.

Dit heeft dan weer geleid naar foute diskwalificatie van de aangehaalde "buitengewone omstandigheden", met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat artikel 3 EVRM schendt.

Het artikel 8 van het EVRM wordt tevens geschonden omdat verzoekster in geval van haar terugkeer naar haar land van herkomst, de banden van haar kind met de Duitse vader de heer [V.E.] zou verbreken.

Het is immers evident dat de vader van het kind, wonende in Duitsland niet naar Rusland zou kunnen gaan om daar te wonen. De vader heer momenteel in België goede contacten met het kind.

Door dit pertinente feit van het geboorte van het kind bij verzoekster aangevuld door slechte psychologische toestand van verzoekster en gevaar om terug te keren naar het land van herkomst omwille van de handelingen van haar halfbroer in Tshetshenië, niet in overweging te nemen, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld en haar beslissing gebaseerd op ondeugdelijke en foute motieven.

Dit heeft dan weer geleid naar foute diskwalificatie van de aangehaalde "buitengewone omstandigheden", met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat artikelen 3 en 8 EVRM schendt."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De eerste bestreden beslissing handelt over een door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. De tweede bestreden beslissing houdt daarnaast in dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verweerder stelt vast dat verzoekster op het grondgebied verblijft zonder dat zij beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten en zij meer bepaald niet in het bezit is van een geldig visum. Hij stelt nog vast dat er geen redenen spelen inzake het hoger belang van haar kind, haar gezins- of familie-leven of haar gezondheidstoestand die problemen opleveren voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Inzake de eerste bestreden beslissing stelt verzoekster dat het verweerder toekwam om concreet te antwoorden op de ingeroepen buitengewone omstandigheden gegrond op artikel 3 van het EVRM. Zij voert aan in haar aanvraag te hebben gesteld dat zij als kindbruid op 13-jarige leeftijd werd uitgehuwelijkt, dat zij in twee abusieve huwelijken heeft vastgezeten, dat zij is gescheiden, dat zij een buitenechtelijke relatie is begonnen met een Koerdische man en dat dit alles heeft geleid tot *“slagen en moord”* van haar mannelijke familieleden, in het bijzonder van haar halfbroer I. die werkzaam is bij de politie. Zij beroept zich op een reëel risico om bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer te worden van eremoord en verwijst, andermaal, naar algemene landeninformatie die handelt over eremorden in Tsjetsjenië.

De Raad wijst erop dat verweerder in de eerste bestreden beslissing wel degelijk zeer uitvoerig en concreet heeft gemotiveerd inzake deze door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde grief in het licht van artikel 3 van het EVRM bij een – zelfs tijdelijke – terugkeer naar haar land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, reflecteert deze motivering een concreet onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zo wordt hierin gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar asielrelaas (haar problemen met haar halfbroer [I.], het verdachte overlijden van haar zus en vader, haar gedwongen uithuwelijking op 13-jarige leeftijd, de vervalsing van haar geboorteakte door haar vader om haar uit te huwelijken en haar relatie met een niet-Tsjetsjeen die niet aanvaardbaar is binnen de Tsjetsjeense tradities) en zou hiervan de nodige bewijzen voorleggen. Ter staving hiervan legt zij haar Russische geboorteakte met als geboortedatum 1988, met apostille maar zonder beëdigde vertaling, een Russische studentenkaart met als geboortedatum 1988 (niet gelegaliseerd), een Russisch attest (niet gelegaliseerd noch beëdigd vertaald) dat zou gaan over haar tewerkstelling met als geboortedatum 1988, de overlijdensakte van haar zus, twee korte brieven van haar moeder en haar echtscheidingsakte dd. 17.04.2017. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel

nieuwe element toevoegt aan de elementen die zij reeds haar verschillende asielpcedures naar voor bracht. Ook de bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken werden reeds voorgelegd bij haar asielpcedures. Deze elementen werden niet weerhouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo merkt het CGVS op dat, wat haar geboorteakte betreft, het om een duplicaat gaat, uitgereikt in 1998 waardoor het niet aannemelijk is dat zij dit bewuste stuk, indien het authentiek zou zijn, niet eerder zou hebben voorgelegd (CGVS dd. 31.05.2018, p. 5). De voorgelegde studentenkaart strookt niet met haar eerdere verklaringen inzake haar studies, afgelegd bij het CGVS en hetzelfde werd opgemerkt voor haar attest van tewerkstelling (CGVS dd. 31.05.2018, p.5) De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Haar negende asielpcedure werd negatief afgesloten op 01.06.2018 door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.11.2018. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de herhaaldelijke afwijzingen van haar asielaanvragen, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. De voorgelegde brief aan het Russische consulaat met de vraag om haar geboortedatum aan te passen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer bijzonder risicovol is omdat haar halfbroer [I.] en/of andere familieleden haar kunnen vervolgen wegens slechte faam voor de familie. Ze verklaart dat haar halfbroer, de heer [N.I.], die in haar land van herkomst bij de politie werkt, haar wil doden omwille van haar relatie met de heer [...], een katholieke Koerd. Ten bewijze hiervan legt ze werkbewijzen voor van de heer [N.I.], die werkzaam zou zijn bij de politie en hierdoor vrij spel zou hebben. Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 07.05.2015 van het CGVS inzake haar asielaanvraag ingediend op 10.04.2015 waarin betrokkene voor het eerst melding maakt van haar halfbroer [I.]: "(...) het hoegenaamd niet aannemelijk is, indien dit werkelijk deel uitmaakte van uw vluchtmotief en terugkeervrees, u hier naar aanleiding van uw vijf vorige beroepen op internationale bescherming, geen enkele melding van hebt gemaakt. (...) Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag melding maakt van het feit dat u twee broers hebt, namelijk [A.] en [Z.], en één van deze broers sinds 2004 spoorloos verdween, doch in het kader van uw vorige asielaanvragen nooit melding hebt gemaakt van een halfbroer [I.], die nadat uw vader uw moeder verliet nochtans 'de leiding' overnam over jullie gezin en bij wie jullie dus inwoonden." Wat haar vrees voor haar broer betreft, stelt het CGVS dat moet worden beklemtoond dat haar vorige verzoek werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven bovendien bevestigd werden door de RVV (CGVS dd. 31.05.2018, p.6). Het CGVS concludeert dat het louter afleggen van verklaringen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid (CGVS dd.31.05.2018, p.6). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor arrestatie, voor aanvallen omwille van politieke en familiale problemen en voor eremoord indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en aanvallen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar negen asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar verschillende algemene rapporten en verslagen, met name: EASO Country of Origin Report – Chechnya, 'Honor killings of women in the north caucasus' van Borgen Project, een artikel van Honour Based Violence awareness network, een artikel 'Killed by gossip – honor killings of women in the North Caucasus' van Yu.A.Antonaova. Echter, De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico

zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018). Het louter voorleggen van algemene rapporten en artikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijke risico aan te tonen en volstaat niet om de herhaalde conclusies van het CGVS te weerleggen.

We wijzen er verder op dat het CGVS tot negenmaal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Tsjetsjenië. In elk van deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar haar vluchtrelaas en naar de invloed van de algemene situatie in Tsjetsjenië op de situatie van verzoekster. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal tot negen maal toe heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Tsjetsjenië, maakt een weerlegging uit van haar bewering dat zij omwille van politieke en familiale problemen niet zou kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekster komt in dit verband niet verder dan het herhalen van haar betoog uit de aanvraag, zonder dat zij de moeite neemt om concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motieven waarom zij aan de hand van haar betoog geen buitengewone omstandigheden of een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst aantoot. Hierin wordt geoordeeld dat verzoeksters gehele beoog reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van haar procedures voor internationale bescherming en dat zij in het kader van de voorliggende aanvraag geen elementen aanbrengt die een andere beoordeling rechtvaardigen. Verweerder is van mening dat verzoekster volledig in gebreke is gebleven om aan te tonen dat zij persoonlijk een risico in het licht van artikel van het EVRM dient te vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster houdt aldus ook onterecht voor als zou verweerder er zich toe beperken te stellen dat haar verzoeken om internationale bescherming werden verworpen. Zij maakt verder niet aannemelijk dat de voormelde beoordeling van verweerder steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Een betoog dat na grondig onderzoek in het kader van maar liefst negen procedures voor internationale bescherming telkens ongeloofwaardig werd bevonden, wordt niet plots alsnog geloofwaardig louter door dit voor de zoveelste maal te herhalen in het kader van een andere (verblijfs)procedure.

Ten overvloede wijst de Raad in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;”.

Op grond van deze wetsbepalingen valt zelfs niet in te zien welk belang verzoekster heeft bij haar voormelde kritiek, nu de herneming van haar vrees zoals reeds geuit in het kader van haar procedures voor internationale bescherming in geen geval kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

2.7. Verzoekster betoogt vervolgens dat haar situatie nog wordt bemoeilijkt wegens haar “*tweede relatie*” met “*de echte vader*” van haar kind en de geboorte van dit kind. Zij voert aan dat zij en haar kind dreigen te worden vermoord door haar familie, in het bijzonder haar schoonbroer, nu dit kind een buitenechtelijk kind is.

Inzake de ingeroepen relatie met de beweerde vader van haar kind motiveerde verweerder in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar relatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling en het feit dat zij samen een kind hebben. Echter, we merken allereerst op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op deze vermeende relatie bij huidige aanvraag 9bis. Het administratief dossier bevat slechts één foto ter staving van deze relatie (foto die zij voorlegde bij het CGVS in het kader van haar asielaanvraag). Verder stellen we vast dat betrokkene er niet in slaagt de correcte persoonsgegevens van haar partner te verschaffen. In huidig verzoekschrift 9bis spreekt zij over een zekere [...], geboren op [...] en in haar verzoekschrift bij de RVV (tegen de aanvankelijke beslissing 9bis dd. 27.10.2021 die echter ingetrokken werd op 16.02.2022) spreekt zij echter over dhr. [...], geboren op [...]. Uit het administratief dossier van deze man (dossier [...]) blijkt niet dat er sprake is van een levenspartner, evenmin blijkt uit zijn rijksregister dat hij ooit heeft samengewoond met betrokkene. Wat haar zoon betreft, zijn geboorteakte vermeldt enkel de moederlijke afstamming en geen vaderlijke. De verwantschap tussen haar zoon en zijn beweerde vader is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Ook de bewering van betrokkene dat dhr. K.E. zijn kind alsnog zou wensen te erkennen, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Volledigheidshalve merken we tevens op dat dhr. [...] volgens zijn afgelegde verklaringen bij het CGVS geen christen is maar wel degelijk een moslim (alevitische moslim). Dus ook deze bewering van betrokkene over haar vermeende partner blijkt niet te stroken met de waarheid. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op deze beweerde relatie beroepen als buitengewone omstandigheid.”

Verweerder was aldus van mening dat noch een werkelijke relatie met de beweerde partner noch diens vaderschap van haar kind blijkt. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekster verder aanvoert dat zij en haar kind, geboren in november 2021, op grond van het gegeven dat dit kind buiten het huwelijk is geboren alsnog moeten vrezen voor eremoord, moet de Raad verder allereerst vaststellen dat niettegenstaande sinds de geboorte van dit kind tot het nemen van de bestreden beslissingen ongeveer één jaar is verstreken verzoekster op geen enkel ogenblik in een actualisatie van haar aanvraag om verblijfsmachtiging concreet aanvoerde dat zij op grond van de geboorte van haar kind alsnog is verhinderd om terug te keren naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure en dit omwille van een vrees voor eremoord. Niettegenstaande verzoekster zeer vertrouwd is met de procedure voor internationale bescherming startte zij evenmin een nieuwe procedure voor internationale bescherming op. Zij gaf aldus op geen enkele wijze aan dat zij enige werkelijke vrees op deze grond zou hebben, zodat niet kan blijken dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden. De Raad merkt trouwens nog op dat, zoals verweerder terecht stelt in de eerste bestreden beslissing, verzoekster om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen niet kan volstaan met loutere beweringen of met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, maar zij een concreet en persoonlijk (begin van) bewijs van het door haar aangevoerde dient voor te leggen. Verzoekster blijft op dit punt volledig in gebreke.

2.8. Verzoekster wijst daarnaast op het door haar voorgelegde attest van een psycholoog van 4 mei 2020 die stelt dat zij psychische problemen heeft die hun oorsprong zouden vinden “*ongeveer 20 jaar geleden*” en dat zij baat heeft bij een consult bij een psychiater. Hiermee is volgens haar onterecht geen rekening gehouden. Zij betoogt dat dit attest strookt met haar eerdere verklaringen inzake haar uithuwelijking als kind en haar twee abusieve huwelijken.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat het attest van een psycholoog van 4 mei 2020 wel degelijk in rekening is gebracht. Op volgende gronden aanvaardt verweerder op basis van dit attest evenwel geen buitengewone omstandigheden:

“Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid waardoor zij momenteel niet adequaat zou kunnen functioneren. Ze wijst er tevens op dat zij wegens haar gezondheidstoestand geen kinderen zou kunnen hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene een medisch attest dd. 01.04.2015 en dd. 04.05.2020 voor. We merken allereerst op dat beide attesten reeds dateerd zijn en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene heeft nagelaten haar aanvraag te actualiseren met recente stukken, niettegenstaande zij in haar aanvraag duidelijk aangeeft dat zij in de loop van de procedure verdere bewijzen zou bezorgen. Evenmin blijkt uit deze stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Volledigheidshalve merken we nog op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin betrokkene haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Wat betreft haar bewering dat zij geen kinderen kan krijgen, deze bewering is volledig achterhaald door de geboorte van haar zoon op 18.11.2021. Deze ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Inzake voormeld psychologisch attest oordeelt verweerder dus enerzijds dat dit slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft en anderzijds dat hieruit niet kan blijken dat verzoekster niet in staat is om te reizen. Ook merkt verweerder op dat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep.

Het enkele gegeven dat in het psychologisch attest melding wordt gemaakt van psychische problemen die hun oorsprong zouden vinden “ongeveer 20 jaar geleden”, kan allereerst geenszins alsnog een bevestiging vormen van haar beweerde uithuwelijking als kind of haar twee abusieve huwelijken. Dit kan nergens in dit attest worden gelezen. Al zeker kan uit dit attest niet blijken dat verzoekster actueel is verhinderd om te reizen of dat zij enige vrees dient te hebben op onmenselijke of vernederende behandelingen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zoals zij tevergeefs tracht voor te houden. Verzoekster benadrukt verder nog dat dit attest vermeldt dat zij baat heeft bij een consult bij een psychiater, maar zoals verweerder stelt maakte zij, ondanks een aankondiging in deze zin, nader-hand geen medische stukken, bijvoorbeeld inzake een psychiatrische consult, meer over, zodat verweerder enkel maar kan worden bijgetreden in zijn standpunt dat verzoekster met het door haar voorgelegde psychologisch attest van 4 mei 2020 niet aantoonde dat zij daadwerkelijk is verhinderd om terug te reizen naar haar land van herkomst en vanuit dit land een aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.9. Verzoekster merkt nog op dat zij bij een terugkeer naar haar familie haar kind met zich mee zal moeten nemen, waardoor de Duitse vader van het kind alle contact met zijn kind zal verliezen. Hieraan verbindt zij ook een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de vader in Duitsland woont en het evident is dat hij niet naar Rusland kan gaan om daar te wonen. De vader zou goede contacten hebben met het kind. Verzoekster heeft dit betoog evenwel niet ingeroepen als buitengewone omstandigheid in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging, of in een actualisatie hiervan, zodat niet kan blijken dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat tussen de geboorte van haar kind en het nemen van de bestreden beslissingen ongeveer één jaar zat, zodat verzoekster ruim de tijd had om haar aanvraag indien gewenst te actualiseren. De Raad herinnert verder aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat noch een werkelijke relatie met de beweerde partner noch diens vaderschap van haar kind blijkt. Verzoekster weerlegt deze motivering niet. Het vaderschap van het kind van verzoekster staat op geen enkele vast en evenmin wordt een concrete gezinsband tussen het kind en de beweerde vader met overtuigende bewijsstukken aangetoond.

2.10. De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt niet dat met enig relevant gegeven uit de aanvraag ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.11. Verzoekster betoogt daarnaast dat bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet werd onderzocht of een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde is.

2.12. Verzoekster gaat er met haar betoog evenwel aan voorbij dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot nadat hij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging, en de hierin aangehaalde buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, had

onderzocht. In het kader van de eerste bestreden beslissing stelde verweerder zo reeds vast dat verzoekster niet kon aantonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst diende te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster houdt aldus onterecht voor dat voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM plaatsvond.

De Raad wijst er op dat verzoekster om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Rekening houdend met de voorgaande bespreking moet worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt om met een begin van persoonlijk bewijs een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op een privé- en/of gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verder-gezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM ook enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen op hun grondgebied die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het

resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De bestreden verwijderings-maatregel houdt ook geen absoluut verbod in om het Schengengrondgebied te betreden en er te verblijven en verhindert verzoekster en haar kind niet terug te keren van zodra zij zich in het bezit hebben doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Verzoekster merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar familie haar kind met zich mee zal moeten nemen, waardoor de beweerde Duitse vader van het kind alle contact met zijn kind zal verliezen. Zij stelt dat de vader in Duitsland woont en het evident is dat deze niet naar Rusland kan gaan om daar te wonen. De vader zou goede contacten hebben met het kind.

In de eerste bestreden beslissing stelde verweerder evenwel reeds vast dat verzoekster geen enkel stuk voorlegde dat betrekking heeft op een werkelijke partnerrelatie die zij momenteel heeft en dat evenmin een stuk voorligt waaruit kan blijken wie de vader is van haar kind. Verzoekster weerlegt deze beoordeling niet. Ook thans kan zij geen concrete bewijzen voorleggen dat zij een werkelijke partnerrelatie heeft en evenmin toont zij aan dat de aangehaalde man met de Duitse nationaliteit de vader is van haar kind. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt. Evenmin legt zij trouwens bewijzen voor van contacten van deze Duitse man met haar kind. In de gegeven omstandigheden kan geen effectief en werkelijk beleefd gezinsleven tussen verzoekster en haar kind enerzijds en deze Duitse man anderzijds worden vastgesteld, zodat evenmin kan blijken dat een dergelijk gezinsleven zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekster en haar kind kunnen verder gezamenlijk terugkeren naar het land van herkomst om vervolgens vanuit dit land eventuele verblijfsrechtelijke stappen te zetten, zodat dit gezinsleven blijft gevrijwaard. In de tweede bestreden beslissing motiveerde verweerder nog dat het hoger belang van verzoeksters kind niet wordt geschaad, nu de vaderlijke afstamming niet is gekend en nu het niet wordt gescheiden van zijn enige zorgfiguur, de moeder. Verzoekster gaat niet concreet in op deze beoordeling en weerlegt deze zodoende niet. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat enig gezins- of familieleven eraan in de weg stond dat de bestreden beslissingen werden genomen.

Verzoekster geeft in haar middel verder geen blijk van enig privéleven dat zij opbouwde in België en dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Zij toont ook niet aan dat er concrete hinderpalen bestaan voor het leiden van een privéleven in het herkomstland.

Het EHRM heeft zich bovendien steeds streng getoond in zaken waarin het ingeroepen privé- en gezinsleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken vreemdeling zich aldus bewust diende te zijn van het gegeven dat het voortbestaan van het privé- en gezinsleven in het gastland evenzeer precair was (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142 en EHRM 8 april 2008, *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in een dergelijke situatie sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat na met concrete argumenten aan te tonen dat er wat haar betreft sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de eerste en tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting geen schending aantoont van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS